

Bilag 6.

ad Spørgsmaal 9:

Redegørelse for Danmarks Stilling under Forhandlingerne om Haag-Arrangementet paa Møderne i Haag i Marts 1937, i Bryssel April 1937 og i Haag Maj 1937, navnlig for saa vidt angaar den Rolle, det danske Valutasystem har spillet under disse Forhandlinger.

Fra dansk Side har man paa Møderne i Haag og Bryssel, der førte til Afsluttelse af Haag-Arrangementet, fra Begyndelsen indtaget det Standpunkt, at der intet vilde være til Hinder for, at Danmark kunde forøge sine Indkøb i de andre Oslo-Lande, saafremt Danmark samtidig i disse vilde kunne finde tilsvarende større Afsætning først og fremmest for Landbrugsvarer og Fisk.

Udenrigsministeriet ansaa det for formaalstjenligt allerede paa det første Ekspertmøde at kunne forelægge et rent foreløbigt Forslag til en saadan øget Vareudveksling mellem Danmark og de andre Oslo-Lande, og der udarbejdedes derfor en Oversigt (jfr. vedlagte Afskrift) over de Mængder af Landbrugsvarer og Fisk, som Landbruget var interesseret i at finde Afsætning for i Belgien-Luxemborg, Holland, Norge og Sverige.

Ved Forelæggelsen af Forslaget fremhævede man, at der formentlig ved en nærmere Undersøgelse af Problemet vilde komme andre Varer til, idet Danmarks Afsætning af Industriprodukter ogsaa vilde kunne udvides. For Finlands Vedkommende vilde det mere være disse Varer end Landbrugsvarer, der vilde komme i Betragtning, og en lignende Udvidelse af Samhandelen mellem Danmark og Finland som den, der i Oversigten er angivet for Samhandelen mellem Danmark og de øvrige Oslo-Lande, vilde sikkert kunne tænkes.

Man anførte endvidere, at Oversigten var udarbejdet med Udgangspunkt i de nuværende Forhold, men at en yderligere Udbygning af en rationel Arbejdsdeling mellem Landene, der muliggjorde det for Danmark at opfylde en større Plads med Hensyn til andre Landes Ernæringsprogram, formentlig vilde tillade Danmark yderligere at forøge sine Indkøb i de paagældende Lande.

Under Forhandlingerne udtalte man i øvrigt, at Danmark ikke for Tiden var i Stand til at ophæve sin Valutaordning, og at det paa Grund af Ordningens særlige Karakter vilde være vanskeligt fra dansk Side at give Tilsagn om fri Indførsel af visse Varer af Interesse for Belgien-Luxemborg og Holland i Lighed med de Tilsagn, disse Lande tilbød at give (Arrangementets Artikel I), men Valutaordningen var elastisk og vilde ikke være til Hinder for, at en Udvidelse af Afsætningen af danske Varer kunde kompenseres mod en forøget Indførsel af vedkommende Lands Produkter til Danmark.

Som Følge af disse Forhold vilde Danmark for sit Vedkommende særligt være henvist til de tosidede Overenskomster, som omtales i Arrangementets Artikel III, og som har til Formaal yderligere at lette Handelen mellem Landene. Herigennem aabnedes der Adgang for Danmark til en mere aktiv Deltagelse i Samarbejdet. Man fremhævede dog i denne Forbindelse, at der i Danmark var et almindeligt Ønske om, saasart Omstændighederne maatte tillade det, at gaa til en Afvikling af Valutaordningen, og at det under Hensyn til Mulighederne for, at en saadan Afvikling fandt Sted, var af Interesse ogsaa for Danmark at diskutere Rammerne for den flersidede Overenskomst.